

Grafit a vakvezető kutya blogja 46.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Folytatnám a múltkor elkezdett történetem.

Na kitaláltatok, hogy mit csináltunk?

Aki nem jött rá, annak most elmesélem.

Ott hagytam abba, hogy csupán a fák takarták el a tőlünk, mint egy száz méterre lévő tavat.

Mindenki elvolt egymással, tehát nosza rajta, szépen ellógtunk pancsolni még egyet. Amikor kiúszkáltuk magunkat, 10-15 perc múlva boldogan szaladtunk vissza az asztalnál ülőkhöz.

Az emberekhez érve jól megráztuk magunkat úgy labradorok módjára, hogy legyen nekik is egy jó napjuk. Volt is visítás ahelyett, hogy örültek volna, mindenki csak ugrált össze-vissza, ott finnyáztak, hogy jaj de vizesek lettünk. A tacszó barátunk volt a legjobban felháborodva, hogy ő is vizes lett, mert ő annyira utálja a vizet, hogy amikor esik az eső, a házból sem akar kimenni, annyira félti a bundáját.

Nem is tudja mi a jó!

A kiképző meg próbált úgy tenni mintha mérges lenne, de alig bírta visszatartani a nevetését.

Megígérte, hogy ezután pórázra kerülünk a várakozás idejére, hisz, hogy néz már az ki, hogy mindenki csuromvizesen menne a kamera elé. Az volt a szerencse, hogy még nem kellett menni forgatni, jól meg is töröltek bennünket, főleg a primadonnát, aki ment forgatni, így gyorsan megszáradtunk ebben a hőségben.

Hívták Tüske mamát, hogy mehet forgatni.

Igaz, hogy a forgató könyvet megkapta a kiképző, de mindig voltak változások benne. Az első nap nem volt nagyon nehéz feladata, annyit kellett csinálnia, hogy egy 7 éves kislánnyal meg anyukájával kellett beülni egy autóba. Azt kellett gyakorolni, hogy a kislány megismerje Tüske anyumat, s vezesse az autóhoz, s együtt szálljanak be a kocsiba.

Aznapra ennyi volt a feladat. Másnapra szabadnapot kaptunk. Harmadnap viszont éjjel kettőkor kellett kimennünk a filmezésre. Addig is inkább a pihenőnapot mesélem el, mert az sem telt tétlenül.

Gyönyörű területen voltunk, ahol kisvasút vitt végig. A vasútnál ahol a jegyet vettük, ott bizony alkudozni kellett, hogy felengedjenek hármunkat.

Azon aggódtak, hogy ez a kisvasút teljesen nyitott, mi van, ha kiugrunk belőle. Szarvasokat lehetett látni s ezért gondolták, hogy majd utána vetjük magunkat.

Végül oktatóm hathatós közreműködésével kaptunk jegyet, s csodálhattuk a robogó kisvonatból az állatokat.

Nagyon klassz volt, s persze mindenki agyondicsért bennünket, hogy milyen okosak, ügyesek, jólneveltek, cukik vagyunk. Nagyon szuper napunk volt. Este jót pihentünk a Hotelban.

Korán feküdtünk, hisz hajnali kettőre ki kellett menni a forgatás helyszínére. Az volt a feladat, hogy egy nagy kerek tóhoz mentünk, s a közepén, mint egy piciny szigeten, állt ott egy fa.

Ez a tó kb. 300-400 méter volt.

Tüske mamámnak az volt a feladata, hogy az egyik oldalon ott maradt egy részt vevővel, a kiképzőm pedig átment a tó másik felére, s hívta a mamámat. Úgy kellett átúsznia, hogy közben a tó közepén lévő fához kapaszkodjon fel, várnia kellett ott kb. félpercet, s utána mehetett csak tovább a túloldalra. Sejtelmes volt az egész, képzeljétek, mesterséges ködöt fújtak a tó fölé. Gondoljátok el, ahogyan a fekete kutya átúszott ebben a furcsa ködben.

Ezt el kellett próbálni párszor. Mindenki nagyon örült a mamámnak, hogy mennyire ügyes, én meg dagadtam a büszkeségtől, hogy igen, ez az én anyukám. Hálából még megfürödhettek mindenki, aki akart, éltünk is ezzel a felkínált lehetőséggel, kivéve a tacskó társunkat ugyebár.

Ennek a történetnek még mindig nincs vége...

Következő alkalommal folytatása következik.

Szép hetet nektek!

Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

www.naposoldal.org

